

Ladislav Ballek:

A segéd – Könyv Palánkról

VI

Ebéd után Riečan meg a tanonc ballagott vissza a mészárszékbe, Volent az utcán, azzal az ürüggyel, hogy megy a garázsba, mert sürgősen meg kell javítani a kocsit, hirtelen elvált tőlük, és befordult a park felé. De nem ment a parkba, a Kálváriának vette útját.

(...)

(...) A délután nyomasztó súllyal nehezedett az utcákra, amelyek épp ez időben voltak a legkomorabbak. Baljós valami rejtőzött a délután méhében. Hamisítatlan délvidéki délután, annyi bizonyos! Minden, ami zöld, döglődik, a macskák nem bírják ki az átforrósodott cseréptetón, az emberek elbújnak a házak belsejében, csak a buta tyúkok futkároznak riadtan, érezve tán a vesztiüket.

Volent elhagyta a parkot, és következtek a festői kis utcák, ahol a város szegényei laknak. A kőburkolatú utcák olyan szűkek, hogy csak nagy nehezen fér el bennük a szekér. A házikók piros, zöld, sárga, fehér és kék színét fakóvá égette a nap. Virágzik az akác, a jácmin, az orgona, bűzlenek a csatornázatlan udvarok, érzik a régi borpincék szaga. Itt is csend van, a virágokat szakadatlanul méhek zümmögik körül. Hellyel-közzel csapott szárnyú vagy tört lábú libát látni, avagy betegségtől nyűgölődő gyereket, akit talán az elhagyatottság vagy az unalom tett beteggé. Az emberek kinn dolgoznak a mezőn, itt pedig telnek a nagy csend és magány délutáni órái.

Fönt a Kálvárián lengedezett a szellő, úzte a forróságot, és az ember élvezhette a friss tavaszi verőfényt, amelyben könnyű lélegezni és jó élni. A méhek körülrongta csupa virág orgonától kéklő domb alatt kertek terültek el, amelyek e helyiütt takarták a folyót. A kertekben emberek nyűzsögtek. A dúsz zöld, mely magába zárta Palánk falait, már áthevült, de konokul tartotta magát, színével és erejével a környező kaszálók vad zöldjére emlékeztetett.

Lancsaricsot, mialatt onnan föntről, a palánkiak gyakori és legkedveltebb sétahelyéről nézegetett lefelé, kevésbé gyötörték a gondok, csak a szomorúság vett rajta erőt, amelyről tudta, hogy a szenvedélyes élet és a siker roppant szomjából fakad. Tombolt benne a vágy, nagy halom étel, buja idomok, óbor, fiatal nők és régi szerelmek után sóvárgott, de barátok után sose.

(...)

Gondolataiba merülve szaporán elindult a fűves domboldalon.

Nem kapart össze a mester meg a családja részére épp elég pénzt csak úgy isten nevében? Az ő gyessége révén Riečanék vagyonna tettek szert, de eljött az ideje, hogy magára is gondoljon. Nem ment rosszul a dolga náluk, nem, ezt nem állíthatta, mindene megvolt, ami csak egy ilyen magányosan élő férfinak eszébe juthat, de ő ahhoz a fajtához tartozott, amely egyre többet és többet, sőt mindent akar. Attól a pillanattól kezdve, hogy először találkozott Riečanával, merész terv fogamzott meg a fejében. Természetesen hamar rájött, hogy Riečan nem kereskedő, és ez a kezdet kezdetétől mind nagyobb arányú